

18 éves lettem

18 éves vagyok, október óta immár felnőtt. Ha belegondolok, rengeteg olyan élményem van, amely mind olyan, mintha tegnap történt volna, kezdve az 1-2 évvel ezelőtti eseményektől egészen az első élményeimig, amelyekre vissza tudok emlékezni. Az első emlékeim egyike, amikor öt évesen az asztal alá bújva új frizurát szabtam magamnak, anyukám legnagyobb örömére.

Sok tinédzser vágyik rá, hogy betöltse ezt a kort. Ugyan belül nem érezzük ezen a napon, hogy valami óriási változás történt volna, viszont jogilag igenis más kategóriába kerülünk. Nem a rossz szokásokhoz akarok kedvet ébreszteni, de kötelesek minket kiszolgálni dohányáruval, illetve alkohollal. (Nem mintha a kis-és fiatalkorúakat eddig nem szolgálták volna ki egyes helyeken ezekkel a termékekkel. ...) Bizonyos szórakozóhelyekre, ahová eddig elvileg nem engedtek be bennünket, szintén bebocsátást nyerünk.

Ettől a naptól fogva a Büntető Törvénykönyv szerint ugyanolyan büntetésre számíthatunk, ha elkövetünk valamilyen vétséget, mint akármelyik más felnőtt. Nem veszik figyelembe, hogy „még csak” 18 évesek vagyunk, a törvény szemében „már” 18 éven felüliek. Ha például ennyi idősen valaki szexuális kapcsolatot létesít egy 14 éven aluli, kiskorú személlyel, automatikusan büntethető. Ha az illető már betöltötte a 14. életévét, és beleegyezik az együttlétbe, akkor ez nem számít bűncselekménynek.

Ma Magyarországon 18 éves korig tanköteles egy diák, így ha valaki úgy gondolja, hogy abba akarja hagyni az iskolát, megteheti, de érdemes megfontolni, megéri-e nem befejezni az iskolát és leérettségizni, amikor manapság már diplomával is nehéz elhelyezkedni.

Ha már betöltöttük ezt az életkort, bármit aláírhatunk, amit eddig csak szüleink írhattak alá. Már sokkal inkább saját felelősségünk, hogy hogyan cselekszünk. Letehetjük voksunkat a választásokon, hozzájárulhatunk hazánkat érintő döntések meghozatalához. Persze megtehetjük, hogy nem megyünk el szavazni, de a lehetőségünk adott rá.

Szerintem egy nagyon fontos változás történik még ekkor: adhatunk vért, amellyel megmenthetünk más embereket. Ehhez a lépéshez azonban elengedhetetlen az önzetlenség, hogy vérünket adjuk olyanokért, akiket talán nem is ismerünk. Novemberben az iskolai véradáson életemben először én is a karomat nyújtottam, hogy segíthessek. Én személy szerint nagyon féltem, a türe rá se bírtam nézni, de hamar eltelt az a pár perc. Kicsit büszke is voltam magamra, és örültem, hogy azzal a 4, 5 dl vérrel hozzájárultam mások gyógyulásához. Legközelebb is megyek, mert jó érzés segíteni, s ha belegondolunk, akármelyik szerettünk, rokonunk, ismerősünk is kerülhet olyan helyzetbe, hogy sürgősen vérre van szüksége.

Úgy gondolom, a lényegi változások ezek, de október 21. számomra az ajándékokat, sms-eket, telefonhívásokat és az ünnepi vacsorát leszámítva ugyanolyan nap volt, mint a többi.

Orbán Lilla 12. B